

Gråpappers-ansiktet.

Den namnkunnige härföraren, Hertig *Bernhard af Sachsen-Weimar*, vår store *Gustaf Adolfs* efterträdare i striden för den evangeliska läran, hade en yngre bror, vid namn *Albrecht*, som var lika mycket utmärkt för sin vanskapliga fulhet, som *Bernhard* för sin manliga skönhet. Liten och puckelryggig till gestalt, med en bred mun, svarta tänder och eldrödt, upprättstående hår samt en grågrön ansiktsfärg, utgjorde han alla fruntimmers fasa, hvar han visade sig. Likväl var denne, af naturen så vanlottade varelse en furste, rikt begåfvad med ett ädelt, känsligt hjärta. I medvetande af sitt olyckliga utseende, undvek han också så mycket som möjligt alla större sällskap och lefde mest inom sitt palats. Men hans ställning i lifvet, hans höga rang och innerliga tillgifvenhet för den äldre, regerande brodern, nödgade honom att icke helt och hållet lefva för sig själf, utan någon gång deltaga i hofvets lustbarheter eller själf anställa sådana. Och oaktadt en rysning alltid öfverföll damerna, då hertig *Albrecht* nalkades dem för att säga något vänligt eller artigt ord, måste dock alla erkänna, att, sedan den första hemska känslan öfvervunnits, hans samtal, hvori ett godt och människoälskande hjärta afspeglade sig; ej kunde annat än förefalla dem behagliga.

Bland de damer, som tillhörde det *Weimarska* hofvet, var en ung flicka af hög börd och glänsande skönhet. Uppfödd på landet, ovan vid stora världen, föraktande det tanke- och känslolösa smicker, hvaraf hon